

lisi kuitenkin aina huono omatunto. Parempi oli heittää se oikeille omistajilleen ja jatkaa matkaa. Santtu huitaisi pallon komeassa kaaressa nurmelle ja yllättyi itsekin, miten se töpsähti suoraan koloon, josta sojotti keppi. Kuullessaan miesten riemastuneet äänet se tiesi tehneensä oikein. Pallo oli kuin olikin arvokas kapine, ja olisi ollut väärin ottaa se omakseen. Mieli kevenä tuntui mukavalta astella alas vehreää rinnettä.

Nurmi muuttui poluksi, ja Santtu näki rantaviivankin. Lähestyvällä rannalla oli jokin varoitusmerkki. Tonttu meni lähemmäksi katsomaan.

– Voi hurjan nakki! huudahti Santtu. – Tuossahan on hai! Santtu oli kuullut satuja kaukomaiden elävistä ja tunnisti hain selkäevästä.

– Olenko kulkenut näin kauaksi etelään? se mietti ja katsahti kuulaan järven pintaa.

Ei näkynyt yhtään evää. Miettiesään varoituskylttiä ja sitä, olikohan se ihan todellinen, Santtu huomasi

vähän matkan päässä kaksi koristeltua tummaa hirsitaloa.

Niiden välissä oli iso teltta, josta töröttö piippu. Pikku tonttu juoksi äkkiä lähemmäksi katsomaan jonoksi aseteltuja lyhtyjä – se ei ollut koskaan nähnyt niin monta yhdellä kertaa. Ihaillessaan lyhtyrivistöä se kuuli puheen sorinaa. Tietä pitkin lähestyi ihmisjoukko etunensänsä nainen, jonka mekko muistutti metsänväen asusteita. Naisella oli samanlainen hattu kuin Niittyvirran tonttumuorilla. Santtu tarkensi heti kuuloaan.

Nainen puhui aina aluksi tutulla kielellä, mutta jatkoi sitten sanoilla, joita Santtu ei ollut koskaan kuullut. Kaukaa tulleet vieraat kuuntelivat tarkaavaisesti, ja suurin osa heistä katsoi välillä ympärilleen samanlaisen laitteen läpi kuin kylpylän kokillakin oli ollut. Jollakin roikkui kaulassaan musta laite, joka aina räpsähti, kun siihen oli hetken katsonut. Vähän aikaa esittelyä kuunneltuaan pikku tomminkaiselle valkeni, että viereinen rakennus oli nimeltään Loitsusauna!

